

חלק יא - פרשת קדושים		
יום	וילנא	מתוק מדבש
ראשון	צו ע"א וע"ב	תקלו-תקמא
שני	צט ע"א	תקמא-תקנ
שלישי	צט ע"ב וד' וע"ג	תקנ-תקנז
רביעי	ק ע"א	תקנז-תקסג
חמישי	ק ע"ב	תקסג-תקע
שישי	קא ע"א	תקע-תקעז
שבת	קא ע"ב	תקעז-תקפז

לשמיעת שיעורי עמוד היומי
- בר"ש קובאדיש -
03.617.11.40

**על
הפרשה
ועניני
דיומא**

זהר הקדוש מתוק מדבש

עם פר"ש

עלון מס' 253 | הו"ר שמוח"ת תשפ"ד

יו"ל בעזרה שיי"ת ע"י
מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

יום סיום הדין

ביומא שביעאה דחג, הוא סיומא דדינא דעלמא, ופתקין נפקין מבי מלפא [וכו'], ובהאי יומא, גבורות בעינן למיא, ולסיימא לון לבתר, דהא בהאי יומא מסתיימי דינא.

עקר התקון בהושענא רבה ע"י התשובה

אמר רבי יוסי, הא תנינן ערכה דדמיא לשפון, בהאי יומא מאי היא, אמר רבי חייא, אף על גב דלדרשא הוא דאתי, הכי הוא ודאי, דהא בהאי יומא בשפון תליא, בהאי יומא פקיד מלפא למיהב פתקין לסנטירא, ומסתיימי דינין, ואסתים לישנא בישא מעלמא.

מתוק מדבש

יום סיום הדין

ביומא שביעאה דחג ביום השביעי של חג הסוכות שהוא הושענא רבא, הוא סיומא דדינא דעלמא אז הוא סיום הדין של העולם שהתחיל בראש השנה, כי בו הוא סיום התמימה, לכן ופתקין נפקין מבי מלפא פסקי הדינים שנחתמו בנעילת יום הכפורים יוצאים עתה מבית המלך, ונמסרים ביד בעלי הדינים לפעל את הדין והמשפט לחיבים, (אנל אין להס רשות לפעל מיד עד שמיני ענרת, מדי לת עוד יוס אהד שהוא יוס השענא רבא לשונ פמטינה [וכו']). ובהאי יומא גבורות בעינן למיא ובהה יום אנו צריכים לעורר את הגבורות כדי להמשיך מים, והיינו על ידי חכמת הערכה שאז המלכות מקבלת מבינה חמש גבורות, ועל ידי זה נעשה בה בחינת כלי כדי להעלות את ההתעוררות מלמטה ביום שמיני עצרת לצרף היחודא שלים, ולסיימא לון לבתר ולסים אותם ולהחתימם בחותם שני אחר כך, דהא בהאי יומא מסתיימי דינא כי ביום הזה מסתיימים הדינים.

(צו דף לא ע"ב לב ע"א, ובביאורינו כרך י עמ' שפז-שפח)

עקר התקון בהושענא רבה ע"י התשובה

אמר רבי יוסי לרבי חייא, הא תנינן ערכה דדמיא לשפון הרי למדנו כי הערכה דומה לשפנים, בהאי יומא מאי היא ביום הזה של הושענא רבא על מה רומזים

הערכות כמה שהם דומים לשפנים, רצונו לומר לשלמא בכל ימי החג שתי הערכות שבלולב הם סוד נצח והוד, ולכן הם דומים לשפנים כי השפנים הם סוד הנצח והוד שבעשר ספירות שבראש, אכל חמש ערכות של הושענא רבא על מה הם מרמזים, אמר רבי חייא לרבי יוסי, אף על גב דלדרשא הוא דאתי דרשה הזו שאומר לקמן שביום זה תלוי התקון בדבור היוצא מן השפנים, אף שאין בו רק דרשה בעלמא, כי עקר הסוד הוא מה שעל ידי הערכות הדומות לשפנים נעשה סוד הנשיקין של קדם היחוד של שמיני עצרת (פנ"ל פהקדמה), עם כל זה הכי הוא ודאי בודאי כך הוא סוד הדבר, דהא בהאי יומא בשפון תליא כי ביום הזה תלוי התקון בדבור היוצא מן השפנים, כי עקר תקון הנעשה ביום הושענא רבא הוא על ידי התשובה והתפלות שמתפללים ישראל באמירת ההושענות, כי בהאי יומא פקיד מלפא למיהב פתקין לסנטירא לפי שביום הזה מצוה המלך ברוך הוא לתת ולמסר את פסקי הדינים להשוטר המוציא את הדין לפעל, לכן צריך להרכות בו בתשובה ותפלה, ומסתיימי דינין ומסתיימים הדינים ואין עוד פתחון פה למקטרג לקטרג, ואז גם ואסתים לישנא בישא מעלמא נסתם הלשון הרע והקטרוג של הס"מ המקטרג על העולם.

(צו דף לב ע"א, ובביאורינו כרך י עמ' שצ-שצא)

הושענא רבה בסוד השכינה

תא חזי, הכי אוליפנא בספרא דשלמה מלכא, דבליליא בתרא דחגא אי יסתפל בר נש בצולמא דיליה וחייה וחייה שלים, לא אתגזר עלוי מיתה, ומאי טעמא בהאי ליליא, בגין דשבעה יומין דחגא לקבל שבעה יומין עלאין אינון, דכל יומין ושנין דעלמא בהו תליין.

ואינון רמיזין בקרא (דה"א כט יא) דלך יהו"ה הגדולה וגומר, שירותא דלהון חסד וסיומא דלהון ממלכה, פנסת ישראל, אחרית הימים, אשתכח שביעאה אחרית, וכד אתיא האי ליליא דשביעי, אתחזי אי אשתלימו יומי בהאי אחרית, ואי האי צולמא עלאה חזי עליה, חסד א"ל יתהדר עליה כדבבדמיתא, ולא מסתפי מהאי דינא דצדק, ואיהי בהדיה בשלימו בחדותא, ואהדרת ליה אנפין.

ובגין כך אזהר לון קדשא בריך הוא לישראל לאשתזבא מדינוי דהאי צדק, לחפאה ספת שלמא עליהו, ולמיתב בצלא דמהימנותא.

מתוק מדבש

הושענא רבה בסוד השכינה

תא חזי בא וראה, הכי אוליפנא בספרא דשלמה מלכא כך למדנו בספרו של שלמה המלך, דבליליא בתרא דחגא פי בליל האחרון של חג הסוכות, דהינו בליל הושענא רבא, אי יסתפל בר נש בצולמא דיליה אם יסתפל האדם בצלם שלו באור הלכנה, וחייה שלים ורואה אותו שלם בלא חסרון אבר מאבריו, סימן הוא פי לא אתגזר עלוי מיתה שלא נגזר עליו ח"ו מיתה בראש השנה, ומאי טעמא בהאי ליליא ומהו הטעם שתלוי ענין זה בלילה הזה של הושענא רבא, ומשיב בגין דשבעה יומין דחגא לקבל שבעה יומין עלאין אינון לפי ששבעת ימי חג הסוכות הם כנגד שבעה ימים העליונים, דכל יומין ושנין דעלמא בהו תליין פי כל הימים והשנים של בני העולם תלויים בהם.

שהיא פנסת ישראל ונקראת אחרית הימים, אשתכח שביעאה אחרית נמצא פי יום השביעי של חג הוא אחרית הימים שהוא סוד המלכות [השכינה], ולכן וכד אתיא האי ליליא דשביעי כשבא ליל השביעי הזה של החג, אתחזי אי אשתלימו יומי בהאי אחרית אפשר לראות בצלם האדם אם נשלמו ימיו באחרית הזה, ואי האי צולמא עלאה חזי עליה ואם האדם רואה עליו את צלם העליון, סימן הוא פי חסד א"ל יתהדר עליה כדבבדמיתא חסד העליון שהוא השם א"ל שורה עליו כבתחלה, ולא מסתפי מהאי דינא דצדק ואינו מתיירא מזה הדין של צדק שהיא המלכות [השכינה], ואיהי בהדיה בשלימו בחדותא והיא עמו בשלמות ובשמחה, ואהדרת ליה אנפין ומסבירה לו פנים צהבים ומאירים.

ובגין כך אזהר לון קדשא בריך הוא לישראל ולכך הזהיר הקב"ה את ישראל, לאשתזבא מדינוי דהאי צדק להנצל מדיניה של זה הצדק, לחפאה ספת שלמא עליהו לכסות עליהם את הבינה הנקראת ספת שלום, ולמיתב בצלא דמהימנותא ולשכת בצל של האמונה שהיא הבינה. (השמטות הזהר ח"א סימן כד דף רנו ע"ב, ובביאורינו כרך השמטות הזהר עמ' קד-קה)

ואנון רמיזין בקרא והם רמזים בפסוק דלך יהו"ה הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההודו כי "כל" בשמים ובארץ, לך ה' "הממלכה", "כל" הוא היסוד, "הממלכה" היא המלכות [השכינה], הרי שירותא דלהון חסד התחלה שלהם הוא החסד, פי גדולה היינו חסד, וסיומא דלהון ממלכה והסיוס שלהם ממלכה שהיא המלכות [השכינה].

לשמחת תורה

השכינה כביכול מתיחדת עם ישראל בשמחה בשמיני עצרת

כד סיהרא אתמלי ברכאן לעילא כדקא יאות, ישראל אתיין וינקין מינה בלחודייהו, ועל דא כתיב (במדבר כט לה) ביום השמיני עצרת תהיה לכם, מאי עצרת, כתרגומו פנישו, כל מה דכנישו מאנון ברכאן עלאין, לא ינקין מינה עמין אחרנין בר ישראל בלחודייהו, ובגין כן פתיב עצרת תהיה לכם, לכם ולא לשאר עמין, לכם ולא לשאר ממנן.

ועל דא אנון מרצין על המים, למיהב לון חולק ברכאן דיתעסקון ביה, ולא יתערבון לבתר בחדוותא דישראל כד ינקין ברכאן עלאין, ועל ההוא יומא פתיב (שיר ב טו) דודי לי ואני לו, דלא אתערב אחרא בהדן.

למלכא דזמין רחימיה בסעודתא עלאה דעביד ליה ליומא רשימא, הא רחימיה דמלכא ידע דמלכא (דף סד ע"ב) אתרעי ביה, אמר מלכא השתא אנא בעי למחדי עם רחימאי, ודחילנא דכד אנא בסעודתא עם רחימאי, יעלון כל אנון קסטורי ממנן, ויתבון עמנא לפתורא למסעד סעודתא דחדוה עם רחימאי.

מתוק מדבש

יומא ועל יום שמיני עצרת כתיב דודי לי ואני לו שפרושו דלא אתערב אחרא בהדן שלא מתערבות אמות אחרות עמנו, אלא ישראל לבדם נמצאים עם הקדוש ברוך הוא כדמפרש ואזיל. (רמ"ק ומפרשים)

למלכא דזמין רחימיה בסעודתא עלאה דעביד ליה ליומא רשימא משל למלך שהזמין את אוהבו לסעודה חשוכה שעשה לו ביום מסים, והיינו הקדוש ברוך הוא הזמין את ישראל אוהבו לסעודה חשוכה ביום שמיני עצרת, הא רחימיה דמלכא ידע דמלכא (דף סד ע"ב) אתרעי ביה וכוה אוהבו של המלך יודע שהמלך רוצה בו, היינו על ידי זה ישראל יודעים שהקדוש ברוך הוא רוצה בהם, אמר מלכא השתא אנא בעי למחדי עם רחימאי אמר המלך עתה אני רוצה לשמוח עם אוהבי לבדו, היינו עם ישראל לבדם, ודחילנא דכד אנא בסעודתא עם רחימאי יעלון כל אנון קסטורי ממנן ויתבון עמנא לפתורא למסעד סעודתא דחדוה עם רחימאי ואני מתירא שפשאני אשב בסעודה עם אוהבי יכנסו כל השוטרם הממנים וישבו עמנו לשלחן לסעוד סעודת שמחה עם אוהבי, ולא אוכל להתיחד לשבת עם אוהבי לבדו, היינו שלא רצה הקדוש ברוך הוא שבשמיני עצרת יבואו שרי האמות לתבוע חלקם המגיע להם לצרף הנהגת העולם.

השכינה כביכול מתיחדת עם ישראל בשמחה בשמיני עצרת

כד סיהרא אתמלי ברכאן לעילא כדקא יאות ובשמיני עצרת כשהמלכות [השכינה] מתמלאת למעלה בשפע ברכות כראוי כדי להשפיע לישראל, ישראל אתיין וינקין מינה בלחודייהו אז רק ישראל לבדם באים ויונקים ממנה שפע הברכות, ועל דא כתיב ביום השמיני עצרת תהיה לכם ומפרש, מאי עצרת, כתרגומו פנישו פרוש אספה, ורצונו לומר כל מה דכנישו מאנון ברכאן עלאין כל מה שנגאסף מאותם הברכות העליונות אל המלכות [השכינה], לא ינקין מינה עמין אחרנין בר ישראל בלחודייהו אין יונקים מהם עמים אחרים רק ישראל לבדם, ובגין כן פתיב עצרת תהיה לכם שפרושו לכם ולא לשאר עמין, לכם ולא לשאר ממנן רק לכם ולא לשאר העמים התחתונים ולא לשאר הממנים העליונים.

ועל דא אנון מרצין על המים לכן ישראל מרצים בחג הסכות בנסוף המים הקדושים על המלכות להשקיט זדון מים הזידונים, פרוש למיהב לון חולק ברכאן דיתעסקון ביה לתת להם חלק גשמי בברכות כדי שיתעסקו בהם, ולא יתערבון לבתר בחדוותא דישראל כד ינקין ברכאן עלאין ולא יתערבו אחר כן בשמיני עצרת בשמחתם של ישראל כשיונקים ברכות העליונות מהמלכות, ועל ההוא

מָה עֲבַד אֲקָדִים הֵהוּא רְחִימָא קוֹסְטוֹרִין דִּירוּקִי וּבִשְׂרָא דְתוֹרִי, וְאֲקָרִיב קִמְיִהוּ דְאֲנוּן קִסְטוֹרִי מִמְּנָן לְמִיכַל, לְבַתֵּר יְתִיב מְלָפָא עִם רְחִימִיָּה לְהֵהִיא סְעוּדָתָא עֲלָאָה מְפַל עֲדוּנִין דְעֲלָמָא, וּבְעוּד דְאִיָּהוּ בְלַחְדוּדִי עִם מְלָפָא, שְׂאִיל לִיָּה כָּל צְרָפוּי וְיֵהִיב לִיָּה, וְחֲדִי מְלָפָא עִם רְחִימִיָּה בְלַחְדוּדִי, וְלֹא אֲתַעְרְבִין אַחֲרָנִין בִּינִיָּיָהוּ, כֶּף יִשְׂרָאֵל עִם קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּגִין כֶּף כְּתִיב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תִּהְיֶה לָכֶם.

עֲנִין הַתְּשׁוּבָה בְּשְׁמִינֵי עֲצַרְתָּ

אִי זָכִי בַתְּשׁוּבָה וְלֹאֹו שְׁלִימְתָא כְּדָקָא יָאוּת, תְּלִיין לִיָּה עַד הֵהוּא יוֹמָא בַתְּרָאָה דְעֲצַרְתָּ דֵּהוּא תְּמִינָאָה לְחַג, וְאִי עֲבַד תְּשׁוּבָה שְׁלִימְתָא לְקִמְיָי מְאָרִיָּה אֲתַקְרְעוּ, וְאִי לֹא זָכִי, אִינּוּן פִּתְקִין נְפִקִין מִבֵּי מְלָפָא, וְאֲתַמְסְרִין בִּידוּי דְסִנְטִירָא, וְדִינָא מִתְעֵבִיד, וּפִתְקִין לֹא מְהַדְרִין תּוּ לְבֵי מְלָפָא.

עֲטוּר סְפָרֵי הַתּוֹרָה בַּבְּתָרִים, בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה

וְנוֹהֲגִין לְמַעְבַּד יִשְׂרָאֵל עִמָּה חֲדוּה, וְאֲתַקְרִיאַת שְׁמִחַת תּוֹרָה, וּמְעַטְרִין לְסַפֵּר תּוֹרָה בְּכַתֵּר דִּילִיָּה, רְמִזוּ סֵפֶר תּוֹרָה לְתַפְאֵרַת, שְׂכִינְתָא עֲטַרְתָּ תַּפְאֵרַת.

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

עֲנִין הַתְּשׁוּבָה בְּשְׁמִינֵי עֲצַרְתָּ

אִי זָכִי בַתְּשׁוּבָה וְלֹאֹו שְׁלִימְתָא כְּדָקָא יָאוּת וְאִם אַחַר יוֹם כְּפוּר זָכָה לְעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה אֲכַל לֹא הִיָּתָה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה כְּרָאוּי, תְּלִיין לִיָּה עַד הֵהוּא יוֹמָא בַתְּרָאָה דְעֲצַרְתָּ דֵּהוּא תְּמִינָאָה לְחַג תּוֹלִים לוּ עַד יוֹם הָאֲחֲרוֹן שְׁהוּא שְׁמִינֵי עֲצַרְתָּ, וְאִי עֲבַד תְּשׁוּבָה שְׁלִימְתָא לְקִמְיָי מְאָרִיָּה אֲתַקְרְעוּ וְאִם עַד אֲזַ עֲשֵׂה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֵי קוֹנּוֹ קוֹרְעִין אֶת גּוֹר דִּינּוּ, וְאִי לֹא זָכִי וְאִם לֹא זָכָה לְעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אִינּוּן פִּתְקִין נְפִקִין מִבֵּי מְלָפָא אוֹתָם הַפִּתְקִין עִם הַפִּסְקָא דִּין שְׁבוּ יוֹצֵאִים מִבֵּית הַמֶּלֶךְ, וְאֲתַמְסְרִין בִּידוּי דְסִנְטִירָא וְדִינָא מִתְעֵבִיד וְנִמְסְרִים בִּידֵי שֶׁל הַמְּקַטְרֵג וְהַדִּין נַעֲשֵׂה, וּפִתְקִין לֹא מְהַדְרִין תּוּ לְבֵי מְלָפָא וְהַפִּתְקִין לֹא חוֹזְרִים עוֹד לְבֵית הַמֶּלֶךְ, וְהַדִּין נִפְעַל עַל יְדֵי מְלָאכֵי הַדִּין.

(ויחי דף רכ ע"א, ובביאורינו כרך ד עמ' תכח)

עֲטוּר סְפָרֵי הַתּוֹרָה בַּבְּתָרִים,

בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה

וְנוֹהֲגִין לְמַעְבַּד יִשְׂרָאֵל עִמָּה חֲדוּה בְּשְׁמִינֵי עֲצַרְתָּ נוֹהֲגִים יִשְׂרָאֵל לְעֲשׂוֹת עִם הַמְּלָכוֹת [הַשְּׂכִינָה] שְׂמִחָה, וְאֲתַקְרִיאַת שְׂמִחַת תּוֹרָה וְנִקְרָא יוֹם זֶה שְׂמִחַת תּוֹרָה, עַל שֵׁם יַחֲוֵד קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתִּיָּה הַנַּעֲשֵׂה בְּזֶה הַיּוֹם, לְכַן וּמְעַטְרִין לְסַפֵּר תּוֹרָה בְּכַתֵּר דִּילִיָּה מְעַטְרִים אֶת הַסֵּפֶר תּוֹרָה בְּכַתֵּר שְׁלוֹ, וּמְפָרֵשׁ רְמִזוּ סֵפֶר תּוֹרָה לְתַפְאֵרַת הַסֵּפֶר

מָה עֲבַד, אֲקָדִים הֵהוּא רְחִימָא קוֹסְטוֹרִין דִּירוּקִי וּבִשְׂרָא דְתוֹרִי וְאֲקָרִיב קִמְיִהוּ דְאֲנוּן קִסְטוֹרִי מִמְּנָן לְמִיכַל מָה עֲשֵׂה אוֹהֵב הַמֶּלֶךְ, הַקָּדִים תְּבַשְׁלִין שֶׁל יֶרֶק וּבִשֶׁר שׁוֹר וְהַקָּרִיב לְאָכּוֹל לְפָנֵי אוֹתָם הַשׁוֹטְרִים הַמְּמַנִּים, הִינּוּ שִׂישְׂרָאֵל מְקָרִיבִים בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַסְּפּוֹת שְׁבַעִים פְּרִים לְהַשְׁפִּיעַ מִזֶּה לְשִׁבְעִים שְׂרֵי הָאֲמוֹת מִנֵּת חֶלְקָם לְצַרְף קִימָם, לְבַתֵּר יְתִיב מְלָפָא עִם רְחִימִיָּה לְהֵהִיא סְעוּדָתָא עֲלָאָה מְפַל עֲדוּנִין דְעֲלָמָא וְאַחַר כֶּף יִשְׁב הַמֶּלֶךְ עִם אוֹהֵבוֹ לְאוֹתָהּ הַסְּעוּדָה הַחֲשׁוּבָה וְאֲכַלוּ מִכָּל מְעַדְנִים שְׁבַעֲוֹלָם, וְהִינּוּ בְּשְׁמִינֵי עֲצַרְתָּ שְׂמִקְרִיבִים רַק פֶּר אֶחָד וְאֵיל אֶחָד הַרְמִזוּ עַל הַסְּעוּדָה שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עִם יִשְׂרָאֵל לְבָדָם וּמְקַבְּלִים כָּל מִינֵי הַשְּׁפָעוֹת טוֹבוֹת, וּבְעוּד דְאִיָּהוּ בְלַחְדוּדִי עִם מְלָפָא שְׂאִיל לִיָּה כָּל צְרָפוּי וְיֵהִיב לִיָּה וּבְעוּד שְׁהַאוֹהֵב הוּא לְבָדוֹ עִם הַמֶּלֶךְ, שׁוֹאֵל מִמֶּנּוּ כָּל צְרָכָיו וְנוֹתֵן לוֹ, הִינּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שׁוֹאֵלִים מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גִשְׁמֵי בְּרָכָה וְכָל מִינֵי הַשְּׁפָעוֹת עַל כָּל הַשָּׁנָה וְנוֹתֵן לָהֶם, וְחֲדִי מְלָפָא עִם רְחִימִיָּה בְלַחְדוּדִי וְלֹא אֲתַעְרְבִין אַחֲרָנִין בִּינִיָּיָהוּ וְשִׁמַּח הַמֶּלֶךְ עִם אוֹהֵבוֹ לְבָדוֹ וְלֹא מִתְעַרְבִים אַחֲרֵים עִמָּהֶם, דֵּהִינּוּ שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂמַח עִם יִשְׂרָאֵל לְבָדָם וּבְשִׂמְחָתָם לֹא יִתְעַרֵּב זֶר, כֶּף יִשְׂרָאֵל עִם קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כֶּף הֵם יִשְׂרָאֵל עִם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל הַמְּשַׁל הַנְּזַכֵּר, בְּגִין כֶּף כְּתִיב לְכַן כְּתִיב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תִּהְיֶה לָכֶם פְּרוּשׁ לָכֶם וְלֹא לְשַׂאֵר הָעַמִּים, לָכֶם וְלֹא לְשַׂאֵר הַמְּמַנִּים כְּנֻזְכֵּר לְעִיל. (נח דף סד ע"א ע"ב, ובביאורינו כרך ב עמ' נח ס)

שְׁלֹמוֹת הַשְּׂמִינָה לְיִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְנֵי עֲצָרָת

מֵה כְּתִיב לְבַתֵּר כָּל הָאֵי, בַּיּוֹם הַשְּׂמִינֵי עֲצָרָת תִּהְיֶה לָכֶם, לְבַתֵּר דְּתַבְרוּ כָּל הַנִּי קְלִיפִין, וְתַבְרוּ כַּמָּה גְּנִיזִין, וְכַמָּה נְחָשִׁים קְטָלוּ, וְכַמָּה עֲקָרִים דְּהוּ לֹון בְּאִינוֹן טוּרֵי דְחִשׁוּכָא, עַד דְּאִשְׁפַּחוּ אֶתְר דִּישׁוּכָא, וְקִרְתָּא קְדִישָׁא מְקַפָּא שׁוּרִין סְחוּר סְחוּר, פְּדִין עָאלוּ לְגַבְהָ, לְמַעַבְד נִיחָא תַמָּן, וְלִמְחַדֵּי בָהּ, וְהָא אוּקִימְנָא מְלָה, וְדָא אִיהוּ עֲצָרָת, כְּנִישׁוּ, אֶתְר דְּמִתְפַּנְשׁ כְּלָא לְגַבְהָ. תִּהְיֶה לָכֶם, וְלֹא לְאַחְרָא, לְמִחַדֵּי אֶתוֹן בְּמֵאֲרִיכוֹן, וְאִיהוּ בַּהֲדִיכוֹ, וְעַל דָּא כְּתִיב (תהלים לב יא) שְׂמַחוּ בִיהו"ה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהֲרִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְב.

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

וְקִרְתָּא קְדִישָׁא וְעִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם, מְקַפָּא שׁוּרִין סְחוּר סְחוּר הַמְקַף חוּמוֹת סְבִיב סְבִיב, לְרַמּוּ שְׂאִין חִיּוֹצִינִים יְכוּלִים לְכַנֵּס שָׁם, פְּדִין עָאלוּ לְגַבְהָ אֲז נְכַסּוּ יִשְׂרָאֵל אֶל הַשְּׂכִינָה שְׁשָׂרְתָהּ בְּבֵית הַמְקֻדָּשׁ, לְמַעַבְד נִיחָא תַמָּן לַעֲשׂוֹת לָהּ נַחַת רוּחַ בְּעֻלְתֵי הַרְגָלִים, וְלִמְחַדֵּי בָהּ וְלִשְׂמַח עִמָּה, וְהָא אוּקִימְנָא מְלָה וְהָרִי כְּבֹר בְּאֲרֵנוּ דְכָר זֶה (בְּפִרְשֵׁת אֲמַר), וְדָא אִיהוּ עֲצָרָת וְהוּ פְרוּשׁוּ שֶׁל עֲצָרָת, כְּנִישׁוּ לְשׁוֹן קְבוּרִין וְאִסְיָפָה, דְּהִינּוּ אֶתְר דְּמִתְפַּנְשׁ כְּלָא לְגַבְהָ הוּא הַמְקוֹם שְׁמִתְאַסֵּף הַכָּל אֲצִלָּה, רְצוּנוּ לומר לְכֹן נִקְרָאת הַשְּׂכִינָה עֲצָרָת (פְּמוֹ עֲקָמוֹז לְעִל דָּף קִלּוֹ עֵמּוּד א), לְפִי שְׁכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִתְאַסְפִים אֵלֶיהָ בְּבֵית הַמְקֻדָּשׁ כְּרַגְלִים, וּמָה שְׂכַתוּב תִּהְיֶה לָכֶם הִינּוּ וְלֹא לְאַחְרָא וְלֹא לְאַחְרִים, כְּלוּמַר שְׂאִין לְאֵמוֹת חִלְק בְּשִׂמְחַת הַשְּׂכִינָה, אֵלָא לְמִחַדֵּי אֶתוֹן בְּמֵאֲרִיכוֹן אֶתְר שְׂמַחוּ בְּהַקְדוּשׁ כְּרוּף הוּא, וְאִיהוּ בַּהֲדִיכוֹ וְהוּא יִשְׂמַח עִמְכֶם, וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל זֶה נֶאֱמַר שְׂמַחוּ בִיהו"ה וְגִילוּ צְדִיקִים וְהֲרִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לְב, כֵּן יִשְׂמַח הַקְדוּשׁ כְּרוּף הוּא עִמְנוּ בְּגֻאֲלַת עוֹלָמִים, כְּמוֹ שְׂכַתוּב (יִשְׁעִיָּה נה יב) כִּי בְשִׂמְחָה תִצְאוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן. (פְּנַחַם דָּף רַנֵּט ע"ב, וּבְבִיאורֵינוּ כְּרַךְ יָד עֵמ" תַּרְפוּ)

תורה הוא רומז על התפארת [בחנינת קוב"ה] שהוא סוד התורה שבכתב, שכינתא עטרת תפארת והשכינה היא עטרת תפארת, בסוד הפתוח (מגלי יב ד) אשת חיל עטרת בעלה, והיינו בשעת היחוד. (פנחס דף רנו ע"ב ברע"מ, ובביאורינו כרך יד עמ' תרלח-תרל"ט)

שְׁלֹמוֹת הַשְּׂמִינָה לְיִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְנֵי עֲצָרָת

מֵה כְּתִיב לְבַתֵּר כָּל הָאֵי מֵה כְּתוּב אַחַר כָּל יְמֵי הַסְּפוֹת, בַּיּוֹם הַשְּׂמִינֵי עֲצָרָת תִּהְיֶה לָכֶם דְּהִינּוּ לְבַתֵּר דְּתַבְרוּ כָּל הַנִּי קְלִיפִין אַחַר שְׁשָׂבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל אוֹתָם הַקְּלוֹפּוֹת בְּסוֹפוֹת עַל יְדֵי נְסוּף הַמַּיִם, וְתַבְרוּ כַּמָּה גְּנִיזִין וְשָׂבְרוּ כַּמָּה חִיּוֹצִינִים שְׁהִיוּ גְּנוּזִים בְּנִקְבָא דְתַהוּם רְבָא, וְכַמָּה נְחָשִׁים קְטָלוּ וְגַם כַּמָּה נְחָשִׁים הֲרִגוּ, וְכַמָּה עֲקָרִים דְּהוּ לֹון בְּאִינוֹן טוּרֵי דְחִשׁוּכָא וְכַמָּה עֲקָרִים שְׁהִיוּ לָהֶם לְמַכְשׁוֹל בְּאוֹתָם הָרִי הַחֲשׂוֹף שְׁשָׁם מְקוֹם חִיּוֹצִינִים, וְכַּאן לְרַמּוּ עַל הַנְּחָשִׁים וְהַעֲקָרִים שְׁהֲרִגוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעִבְרָם בְּמִדְבַר הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא בְּאַרְבַּעִים שָׁנָה, עַד דְּאִשְׁפַּחוּ אֶתְר דִּישׁוּכָא עַד שְׁמִצְאוּ מְקוֹם יָשׁוּב בְּאַרְצָא יִשְׂרָאֵל,

שְׁבַח דָּא שִׁירָה

הַזְמִינִים הַמְסוּגָלִים לְעִסוּק בְּהֵם בִּיּוֹתֵר בְּסִתְרֵי תוֹרָה

הַנֵּה בְּכַלּוֹת זְמַן לִימוּד הַתּוֹרָה הוּא תְּמִידִי, כְּכַתוּב (דְּיִסוּס 1) וּרְבַרְתָּ בִּם וְגו' וּבְשִׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ, אֵלָא שְׁלַעֲנִין לִימוּד חִלְק הַסִּתְרֵי תוֹרָה שְׁלַעֲסָקָם בְּעִיּוֹן נִצְרַכְתָּ הַשְּׁנָה רַבָּה מִצַּד הַסִּיעֵתָא דְשִׁמְיָא, מִצִּינּוּ שְׁלֹא כָּל הַזְּמַנִּים שׁוּיִם, שְׁכֵן לְעִנִּין הַשְּׁנָה בְּעוֹמֵק כְּתַב הַרְמ"ק (בְּסִפְרוֹ אוּר נְעִיב ח"ג פ"א) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְדָאֵי כִּי בְּכָל יוֹם נִקַּל אֶל הָאָדָם לְלַמּוֹד, אִמְנָם הַזְּמַנִּים הַמוֹכְנִים לְהַשְׁכִּיל בְּעוֹמֵק, הֵן בְּלִילוֹת אֲרוּכּוֹת מַחְצוֹת וְאִילָךְ. אוּ בִּיּוֹמָא דְשַׁבְתָּא, דִּיּוֹמָא גְרָם. וְכֵן בְּעֵרֵב שַׁבַּת, מַחְצוֹת וְאִילָךְ. וּבִיּוֹמִים טוֹבִים. וּמָה גַם בְּעֲצָרָת, כִּי זֶה נְסִיתִי פְעָמִים רַבּוֹת וּמִצְאֵתִי יוֹם הַצִּלּוּחַ דְרַךְ פְּלֵא. וּבִיּוֹמֵי סוֹכוֹת, בְּסוֹכָה, כִּי שָׁם יֵשׁ הַצִּלּוּחַ גְּדוֹלָה. וְשַׁעֲוֹת אֵלֶּה הַנּוֹכְרוֹת הֵן מְנוּסוֹת אֲצִלֵי וְרַךְ נְסִיּוֹן אִנִּי מְדַבֵּר, ע"ל. וּבְשֵׁם הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְדוּשׁ מוֹכָא (בְּלִיקוּטֵי תוֹרָה טַשְׁעֲנוּבִיל הַדְּרָכָה 1) שְׁמִסּוּגָל לְעִסוּק בּוֹהֵר קוֹדֵם כָּל תְּפִלָּה.

לְקַבֵּל הַעֲלוֹן מִיָּד שְׁבִיעֵי יֵשׁ לְשִׁלּוּחַ אִימִיל בְּכַתּוּבָת: 3022233@gmail.com

הַזְחֵר הַקְדוּשׁ ע"פ "מֵתוֹק מִדְּבַשׁ" הַפְּרִישׁ הַנִּפְרָא שְׁהַתְקַבֵּל בְּכָל תְּפִלּוֹת יִשְׂרָאֵל

פּוֹרְמַט כִּיס
"וּבְלַחֲךָ בְּדִרְךָ"
מַהֲדוּרַת ר' יוֹסֵף צְבִי
בְּעֵרֵנֵר
(cm 16.5/11.5)

פּוֹרְמַט רִגִיל (cm 24/17)

פּוֹרְמַט בִּיעוּנִי - מַהֲדוּרַת ר' הַעֲרֶשֶׁל וְעֵבְעֵר
(cm 17/12)